

RESSÒ DE LA PARAULA

Quinze anys

Hi ha alguns períodes en la vida personal i comunitària, que permeten fixar l'atenció en fets determinants de la nostra identitat. La seva celebració ens serveix per a detenir-nos i posar la nostra atenció sobre el sentit del camí que anem fent, atès que la inèrcia i la rutina ens despisten d'aquesta qüestió fonamental.

En la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat tenim aquest any l'oportunitat de compartir la celebració dels quinze anys de vida com a Església Particular.

La nostra Diòcesi és un fragment de l'Església; és una de les 3.016 esglésies particulars (o circumscripcions eclesiaístiques) en les quals es realitza l'única Església Universal. Hem de viure la nostra breu història, per tant, com a veritable història d'Església.

En quin sentit? Podem entendre l'Església de diferents maneres, expressades amb sengles noms o imatges: Poble de Déu, Cos de Crist, Família, Sagrament, Societat, Assemblea, etc. Triem el títol d'«Esposa de Crist», que respon a una imatge usada pel mateix sant Pau i ha tingut una llarga història en el pensament i l'espiritualitat cristiana.

La Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, en aquest sentit, desenvolupa un camí d'amor esponsal amb Jesucrist. Podem entendre la nostra vida i la nostra història des d'aquesta imatge.

Propi d'un matrimoni que camina de braçat és:

- Tenir una doble mirada: vers l'horitzó, el futur, on s'espera gaudir d'un amor en perfecta comunió; i cap a l'altre, que és al costat, l'amor del qual va transformant-se segons les vicissituds de la vida.
- Entendre aquest camí i els seus canvis, encara que siguin negatius (crisis, allunyaments, fracassos), dins el dinamisme de l'amor, en continu procés de maduració, en evolució, a mesura que augmenta el coneixement mutu i la voluntat d'estimar-se.
- Mantenir una constant comunicació. Una comunicació en forma de diàleg sincer, vinculat a les vicissituds de la vida, en el qual s'intercanvien pensaments, sentiments, virtuts,

alegries i sofriments. Una comunicació, en definitiva, que constitueix el suport de l'amor.

- Verificar que aquest amor de la parella és fecund i crea al seu entorn una comunió, que anomenem família.
- No perdre de vista l'horitzó d'un futur de comunió perfecta i, per tant, de goig ple.

Essencialment això és el que passa en la vida d'un matrimoni pelegrí de l'amor. Però en voler aplicar aquesta imatge a la nostra relació esponsal amb Crist, hem d'introduir algunes modificacions: Ell no deixa de ser-hi, no deixa de

ser fidel, no es cansa d'estimar, el seu amor no té alts i baixos. D'altra banda, tot el que tenim com a Església és obra seva, existim i, fins i tot, ja que Ell va donar la seva vida perquè visquéssim. El matrimoni de la nostra Església amb Crist és desigual.

Tot i així, Ell continua aquí perquè el nostre itinerari signifiqui avanç, progrés i maduració. Aquesta és la gran qüestió i el gran repte: si al llarg del nostre camí madurem i avancem en l'amor a Ell i si aquest amor ens vincula més també els uns als altres.

Esperem en Ell, també amb Ell, dibuixar una història d'amor fidel i creatiu.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Ho hem rebut i après dels pares

«**E**ls nostres avantpassats van ser homes de bé / i les seves obres justes no han estat oblidades. / Amb la seva descendència es conserva / la bella herència que va sortir d'ells. / Els seus descendents han estat fidels a l'aliança / i, gràcies a ells, també els seus fills. / La seva descendència continuarà per sempre / i la seva glòria no l'esborrarà» (Sir 44,10-13).

Traspasà després d'una llarga vida. Els seus fills eren a prop. Com sempre. Units entre ells, units entorn el pare. Units com havien acomiadat la mare que tan influí en les seves vides i segueix influïnt amb els consells i criteris que els deixà per continuar amb l'empresa familiar. Quan els treballadors de la funerària acudiren a la sala de vetlla per portar el difunt a

la capella del tanatori i celebrar-hi la missa exequial, s'aplegà tota la família entorn del pare, de l'avi, i resaren junts, en comunitat familiar, la darrera avemària. En comunitat familiar, en església domèstica. També ho havien fet el dia abans, a les nou de la nit, quan arribà l'hora de deixar el tanatori.

La família és espai sagrat, espai de fe, espai de formació per conèixer més Jesús, espai de vivència on aprendre a pregar i a servir els altres per amor. És, també, espai de celebració de la fe en la pregària familiar i en la participació en les celebracions parroquials de les diverses comunitats cristianes, dels moviments...

Convé treballar aquest sentit de pertinença a una família, aquest sentit de pertinença a una església

domèstica, part de l'Església que escolta la Paraula de Jesús i en fa vida tot construint el Regne. Sentir-se part de l'Església universal que s'aplega entorn la taula de l'altar per escoltar la Paraula, per celebrar el misteri de la fe, la presència real de Jesús en el pa i el vi de l'eucaristia que se'ns dona com a aliment espiritual.

Ho hem rebut i après dels pares i de tots els qui ens han precedit en el seguiment de Jesús. Ho hem de transmetre als més petits i als joves. «Els seus cossos van ser sepultats en pau, / però el seu record perdura de generació en generació. / Totes les nacions parlaran de la seva saviesa / i l'assemblea del poble en farà l'elogi» (Sir 44,14-15).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Quince años

Hay algunos períodos en la vida personal y comunitaria, que permiten fijar la atención en hechos determinantes de nuestra identidad. Su celebración, nos sirve para detenernos y traer nuestra atención sobre el sentido del camino que vamos haciendo, toda vez que la inercia y la rutina nos despietan de esta cuestión fundamental.

En la Diócesis de Sant Feliu de Llobregat tenemos este año la oportunidad de compartir la celebración de los quince años de vida como Iglesia Particular.

Nuestra Diócesis es un fragmento de la Iglesia; es una de las 3.016 iglesias particulares (o circunscripciones eclesíásticas) en las que se realiza la única Iglesia Universal. Hemos de vivir nuestra breve historia, por tanto, como verdadera historia de Iglesia.

¿En qué sentido? Podemos entender la Iglesia de diferentes maneras, expresadas con respectivos nombres o imágenes: Pueblo de Dios, Cuerpo de Cristo, Familia, Sacramento, Sociedad, Asamblea, etc. Elegimos el título de «Esposa de Cristo», que responde a una imagen usada por el propio san Pablo y ha tenido una larga historia en el pensamiento y espiritualidad cristiana.

La Diócesis de Sant Feliu de Llobregat, en este sentido, desarrolla un camino de amor esponsal con Jesucristo. Podemos entender nuestra vida y nuestra historia desde esta imagen.

Propio de un matrimonio que camina de la mano es:

- Tener una doble mirada: hacia el horizonte, el futuro, donde se espera disfrutar de un amor en perfecta comunión; y hacia el otro, que va al lado, cuyo amor va transformándose según las vicisitudes de la vida.
- Entender ese camino y sus cambios, aunque sean negativos (crisis, distanciamientos, fracasos), dentro del dinamismo del amor, en continuo proceso de maduración, en evolución, a medida que aumenta el conocimiento mutuo y la voluntad de amarse.
- Mantener una constante comunicación. Una comunicación en forma de diálogo sincero, vinculado a las vicisitudes de la vida, en el que se intercambian pensamientos, sentimientos, virtudes, alegrías y sufrimientos. Una comunicación, en definitiva, que constituye el soporte del amor.
- Verificar que ese amor de la pareja es fecundo y crea en torno a sí una comunión, que llamamos familia.
- No perder de vista el horizonte de un futuro de comunión perfecta y, por tanto, de gozo pleno.

Esencialmente esto es lo que ocurre en la vida de un matrimonio peregrino del amor. Pero al querer aplicar esta imagen a nuestra relación esponsal con Cristo, hemos de introducir algunas modificaciones: Él no deja de estar ahí, no deja de ser fiel, no se cansa de amar, su amor no tiene altibajos. Por otra parte, todo lo que tenemos como Iglesia es obra suya, existimos e, incluso, porque Él dio su vida para que viviésemos. El matrimonio de nuestra Iglesia con Cristo es desigual.

Sin embargo, Él continua ahí para que nuestro itinerario signifique avance, progreso y maduración. Esta es la gran cuestión y el gran reto: si a lo largo de nuestro camino maduramos y avanzamos en el amor a Él y si ese amor nos vincula más también unos a otros.

Esperamos en Él, también con Él, dibujar una historia de amor fiel y creativo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

15 anys de bracet

El passat 12 de setembre feia 15 anys que el bisbe Agustí Cortés Soriano va començar el seu ministeri pastoral com a primer bisbe de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, creada pel papa Joan Pau II amb la butlla del 15 de juny de 2004.

Preguntat el bisbe Agustí sobre aquest aniversari ha reconegut que hi ha una influència i una vinculació mútua entre el prevere i la comunitat cristiana, entre el bisbe i els diocesans. I ell, personalment, se sent «marcat per la comunitat» fins al punt de dir: «Jo no em puc entendre sense la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.»

Segons el nostre bisbe, cal fer memòria dels bons moments viscuts, especialment aquells de fort sig-

nificat eclesial, i de cara al futur, l'actitud és la de la plena disposició a continuar fent camí, amb esperança i il·lusió, perquè hi ha motius perquè així sigui.

Pots escoltar-lo i veure'l aquí ▶

VI Pozo de Sicar: LUMEN

«**C**ampus d'espiritualitat» per a adults, del 18 al 20 d'octubre, a la Casa d'Espiritualitat Nuestra Señora de Montserrat (Caldes de Montbui). Amb el títol «LUMEN - La llum en els Evangelis» s'aprofundirà en el significat i la contemplació de la llum en els discursos de Jesús, en la litúrgia, en la doctrina, en la mística... Predicaran Mn. Fran-

cisco Garcia i també Mn. Joan Peñafiel, vicari episcopal, amb una ponència bíblica; Beatriz de Colmenaris, artista i restauradora; Anna Ludevid i Immanuel Elgström, components del grup musical Cor Nou.

Per a més informació i reserves: t. 639 052 522, eventosyevangelizacion@gmail.com

La cultura vocacional a l'escola

La Delegació de Pastoral Vocacional va organitzar una jornada de formació per a docents al voltant de la cultura vocacional que va tenir lloc el passat 19 de setembre a la Casa de l'Es-

glésia. Van participar professors de secundària del col·legi Immaculada Concepció, de Gavà; de l'escola Mare del Diví Pastor, de Capellades; del col·legi Mare de Déu del Carme, del Prat de Llobregat.

La jornada es va desenvolupar amb un moment inicial de pregària i formació a la Capella de la Casa de l'Església, amb la intenció de recuperar l'experiència de sentir-se «cridats», per a després poder transmetre-la als alumnes. A continuació, una sessió de treball, amb la presentació de materials diversos per poder utilitzar amb els alumnes de secundària, pensats especialment per a aquestes etapes de discerniment professional, d'estudis, etc., per aprofundir no només «què vull fer?», sinó també i abans, «qui soc?», difonent d'aquesta manera una cultura vocacional, en el sentit més ampli.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Només quan experimentem el perdó de Déu renaixem de debò. És des del perdó des d'on es torna a començar; allà ens retrobem a nosaltres mateixos: a la confessió dels nostres pecats» (14 d'agost).

@Pontifex: «El camí de Maria al cel va començar amb el «sí» pronunciat a Natzarret. Cada «sí» a Déu és un pas cap al cel, cap a la vida eterna. Perquè el Senyor ens vol a tots amb Ell, a casa seva!» (15 d'agost).

@Pontifex: «Amb Déu, la càrrega de la vida no roman sobre les nostres espatlles: l'Esperit Sant ve a donar-nos força, a encoratjar-nos, a portar el pes» (17 d'agost).

@Pontifex: «En la incertesa que sentim per fora i per dins, el Senyor ens dona una certesa: Ells se'n recorda de nosaltres» (20 d'agost).

Dos nous capellans a la diòcesi!

«**S**oc aquí, Senyor, envia'm». Aquesta és la resposta que han pronunciat amb goig i generositat Jordi Mondragón i Javier Ojeda, i que es va materialitzar plenament el passat 22 de setembre, dia de la seva ordenació presbiteral de mans del bisbe Agustí, en una Catedral de Sant Llorenç plena de gom a gom amb fidels de tota la diòcesi, caliu i joia a desdir.

«Avui celebrem el moment en el qual aquests dos germans nostres ja no es pertanyeran ells mateixos sinó que seran totalment per a Déu i per als germans... La missió, l'enviament, la consagració, crea en ells un cor nou, un deixeble nou que s'anomena apòstol». Són paraules del bisbe Agustí durant l'homilia, que va marcar les coordenades d'una celebració eucarística, plena d'unció i sensibilitat. El bisbe Agustí els va recordar que en la vocació sacerdotal s'integren magistralment la renúncia a un mateix i la plenitud de la joia. No es tracta d'un camí de tristesa i d'amargor, al contrari, és un camí d'enorme alegria: «Nostre Senyor va enviar els seus apòstols amb paraules, amb cor, amb mans, veus i vida perquè fossin veritables sagraments

Jordi Mondragón

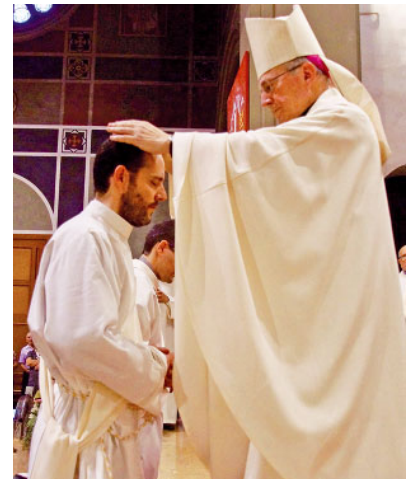
de l'alegria. El ministeri sacerdotal és una font constant d'alegria: alegria per servir i alhora també perquè trobaran que els seus esforços i el seu servei, de tant en tant, van acompanyats de l'eficàcia de l'amor de Déu.»

Des de les pàgines d'aquest *Full Dominical* hem seguit el recorregut de la vocació del Jordi i el Javier, especialment, al moment de les seves ordenacions diaconals, i d'aquesta manera els hem conegut una mica.

El Jordi, joier de professió, especialitzat en aliances matrimonials, ara,

als seus 35 anys, afirma amb humor: «He descobert el millor tresor, l'or que no es rovella i que ho val tot. Confesso que espanta una mica, perquè aquesta crida a donar-nos sense mida ens sobrepassa absolutament i ens obliga a confiar-nos completament en Déu, la qual cosa no és fàcil. Per això les paraules de Jesús que aquests dies més em ressonen són: "No tinguis por (...). Jo soc amb tu dia rere dia fins a la fi del món".»

El Javier en canvi és fisioterapeuta i un apassionat de l'esport, inclosa l'escalada. En el decurs d'un

Javier Ojeda

apassionant procés de conversió, va descobrir la crida de Déu al sacerdoti: «Després de 39 anys d'existència, amb l'ordenació sacerdotal s'ha pogut constatar allò a què el Senyor em cridava des de tota l'eternitat. Aquesta és la més gran felicitat! Estic molt content i agraït de totes les persones que m'hi han acompanyat, de tota la seva confiança, de les seves pregàries, i del do rebut pel Senyor.»

Pots escoltar-los
i veure'ls aquí ▶

Homenatge a les Germanes Paüles

Diumenge 15 de setembre va tenir lloc a Olesa de Montserrat un emotiu comiat a les Germanes Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, presents durant 90 anys en aquesta població. A les 12.30 h va tenir lloc l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, on es va donar gràcies a les set germanes que hi ha a la comunitat, pel seu testimoniatge del carisma vicencià a la vila. En el

marc de la celebració de la missa, es va beneir un nou mural pictòric dedicat a la Miraculosa i es va descobrir una placa que recordarà la feina feta per les monges paüles a Olesa.

A continuació, tingué lloc un dinar amb autoritats i representants d'entitats del municipi i, a la tarda, un acte d'homenatge al Teatre de La Passió d'Olesa.

AGENDA

Trobades d'inici de curs. S'estan realitzant en els diversos àmbits diocesans.

- Preveres i diaques. Dimarts 8 d'octubre al matí, a la Casa de l'Església, amb la presentació de l'objectiu diocesà i la presència de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planelles, que intervindrà amb una xerrada sobre la teologia del laïcat.
- Delegats diocesans. Dijous 10 d'octubre a la tarda, a la Casa de l'Església. Ocasíó d'acollir la proposta de l'objectiu diocesà i de coordinar el servei del conjunt de les delegacions en aquesta línia comuna.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jn 1,1-2,1.11 / Sl: Jn 2,3-8 / Lc 10, 25-37]. La Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336).

8. ■ Dimarts [Jn 3,1-10 / Sl 129 / Lc 10,38-42]. *Lleida*: □ Sants Àngels de la Guarda. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.

9. ■ Dimecres [Jn 4,1-11 / Sl 85 / Lc 11,1-4]. Sant Dionís, primer bisbe de París, i companys clergues, mrs.

(s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prev. fund.

10. ■ Dijous [Mt 3,13-4,2a / Sl 1 / Lc 11,5-13]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustinià), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu; sant Daniel Comboni, bisbe, fund. Missioners Combonians.

11. ■ Divendres [Jl 1,13-15;2,1-2 / Sl 9 / Lc 11,15-26]. Sant Joan XXIII, papa; santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg., fundadora Serventes de Maria, vetlladores

dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

12. □ Dissabte [1Cr 15,3-4.15-16; 16,1-2 (o bé: Fets 1,12-14) / Sl 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Serafi de Monte Granario, rel. caputxí; santa Domnina, vg.

13. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2R 5,14-17 / Sl 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17, 11-19]. Sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, vg.

Diurnenge XXVII de durant l'any (C)

COMENTARI

Tenim una mica de fe, ni que sigui petita?

Si ha una cosa imprescindible en tota religió, és la fe. I això val específicament per a la religió cristiana. Sense fe no entenem els sagraments, la presència de Crist en la seva Paraula i en el germà, la certesa d'una vida plena al costat de Déu. Per això diu Jesús: *Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: Arrenca't de soca-rel i planta't en el mar, us obeiria.* En comparar la fe amb una llavor vol dir que la nostra fe ha d'anar creixent cada dia i s'ha de fer més ferma i gran. Però la fe suposa la humilitat. Només ens obrirem a la fe si sabem que Déu és infinitament superior a nosaltres, i per tant la nostra fe només es pot fonamentar en ell, no en el que nosaltres puguem veure o tocar o experimentar. Per això Jesús diu: *Vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure.* Només quan ens sentim servidors de Déu, i que les seves realitats ens superen, perquè Déu va més enllà de les nostres capacitats, podem viure en la fe.

Per això també a la primera lectura quan el profeta es queixa de les calamitats i problemes que veu i es pregunta: *Fins quan demanaré auxili i no m'escoltareu; per què deixeu que contempli tantes penes.* Déu li respon: *Escriu una visió; és una visió per a un moment determinat que aspira al seu terme i no fallarà. Espera-la si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada.* Això demana, evidentment la fe; creure que es produirà allò que no veu, allò que sembla que no es produirà. Per això acaba dient: *L'home d'esperit orgullós, se sentirà insegur, però el just viurà, perquè ha cregut.* Un cop més la humilitat. I Pau recorda al seu deixeble: *L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny.* I acaba dient-li: *Viu en la fe i en l'amor.* Des d'una confiança total en Déu hem de pregar sempre com els apòstols: *Doneu-nos més fe.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Habacuc (Ha 1,2-3.2,2-4)

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies.

El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada. L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prostrem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, / que ens ha creat, ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres». R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'averonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe.» El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria.» Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li dieu mai que entri de seguida i sigui a taula? No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengueu i beveu, i que ell menjarà i beurrà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure".»

▶ Lectura de la profecia de Habacuc (Hab 1,2-3;2,2-4)

¿Hasta cuándo, Señor, pediré auxilio sin que me oigas, te gritaré: ¡Violencia!, sin que me salves? ¿Por qué me haces ver crímenes y contemplar opresiones? ¿Por qué pones ante mí destrucción y violencia, y surgen disputas y se alzan contiendas?

Me respondió el Señor: Escribe la visión y grábala en tablillas, que se lea de corrido; pues la visión tiene un plazo, pero llegará a su término sin defraudar. Si se atrasa, espera en ella, pues llegará y no tardará. Mira, el altanero no triunfará; pero el justo por su fe vivirá.

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras». R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 1,6-8.13-14)

Querido hermano:

Te recuerdo que reavives el don de Dios que hay en ti por la imposición de mis manos, pues Dios no nos ha dado un espíritu de cobardía, sino de fortaleza, de amor y de templanza. Así pues, no te avergüences del testimonio de nuestro Señor ni de mí, su prisionero; antes bien, toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios. Ten por modelo las palabras sanas que has oído de mí en la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Vela por el precioso depósito con la ayuda del Espíritu Santo que habita en nosotros.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 17,5-10)

En aquel tiempo, los apóstoles le dijeron al Señor: «Auméntanos la fe». El Señor dijo: «Si tuvierais fe como un granito de mostaza, diríais a esa morera: "Arráncate de raíz y plántate en el mar", y os obedecería. ¿Quién de vosotros, si tiene un criado labrando o pastoreando, le dice cuando vuelve del campo: "Enseguida, ven y ponte a la mesa"? ¿No le diréis más bien: "Prepárame de cenar, cíñete y sírveme mientras como y bebo, y después comerás y beberás tú"? ¿Acaso tenéis que estar agradecidos al criado porque ha hecho lo mandado?

Lo mismo vosotros: cuando hayáis hecho todo lo que se os ha mandado, decid: "Somos siervos inútiles, hemos hecho lo que teníamos que hacer".»